

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 2012/05
02.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Снежаном Меденицом, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела трговине људима из члана 111-б став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама оптуженог и његових бранилаца – адвоката ВВ и адвоката ВВ1, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.бр.870/04 од 01.10.2004. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖЕЊЕМ жалби оптуженог АА и његових бранилаца у погледу одлуке о казни и по службеној дужности у погледу правне оцене дела ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Београду К.бр.870/04 од 01.10.2004. године, тако што Врховни суд радње оптуженог АА, описане у изреци првостепене пресуде, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело недозвољени прелаз преко државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. Кривичног законика ("Сл. гласник РС", број 85/05 од 06.10.2005. године), за које дело га ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 6-шест месеци, и у коју казну му урачунава време проведено у притвору од 11.05.2004. године до 05.11.2004. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду К.бр.870/04 од 1.10.2004. године, оптужени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела трговине људима из члана 111-б став 2. у вези става 1. КЗ РС, за које дело је применом одредаба чланова 42. и 43. ОКЗ осуђен на казну затвора у трајању од једне године и пет месеци. У ову казну урачунато му је време проведено у притвору од 11.05.2004. године до 05.11.2004. године.

Оптужени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 9.300,00 динара, а на име судског паушала износ од 6.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против ове пресуде жалбе су изјавили:

- оптужени АА, не наводећи законски основ, с тим што је из образложења жалбе произлази да је изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

- Бранилац оптуженог АА, адвокат ББ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни;

- бранилац оптуженог АА – адвокат ББ1, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Врховни суд укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да побијану пресуду преиначи, тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе.

Републички јавни тужилац у допису Ктж.бр.2193/05 од 08.11.2005. године предложио је да Врховни суд одбије као неосноване жалбе оптуженог и његових бранилаца и првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је у седници већа размотрио целокупне списе предмета, испитао побијану пресуду, па је по оцени жалбених навода, имајући у виду и предлог Републичког јавног тужиоца, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, које се, према наводима жалби бранилаца оптуженог, огледају у противречности изреке пресуде самој себи и разлозима пресуде те у томе што првостепени суд није на несумњив начин утврдио одлучне чињенице. Супротно жалбеним наводима, Врховни суд сматра да је првостепена пресуда у изреци и разлозима разумљива, међусобно сагласна и заснована на садржини изведених доказа који су сагласни изложеним разлозима пресуде, те се тачно из изреке и разлога пресуде може закључити које је радње оптужени предузео приликом извршења кривичног дела. Како се жалбеним наводима у суштини оспорава првостепеном пресудом утврђено чињенично стање и указује на погрешну оцену доказа, то је првостепена пресуда у овом смислу и испитана.

Првостепени суд је након саслушања оптуженог, правилном анализом свих изведених доказа, потпуно и правилно утврдио чињенично стање. И сам оптужени АА у својој одбрани не негира чињеницу да је оштећене – држављане __ ЦЦ, ЦЦ1 и ЦЦ2, пошто им је претходно резервисао смештај у хотелу у ____, преузео код ____ и својим возилом их превезао у ____, сместио их у просторије куће сведока РР, да би касније отишли у ____, с тим што истиче да је на овај начин хтео да помогне свом пријатељу ДД, који га је и замолио да им нађе смештај, а не у намери стицања противправне имовинске користи. Међутим, када се има у виду исказ сведока СС, из којег је утврђено да је оптужени неколико дана пре критичног догађаја, замолио да прими два лица код ње на преноћиште и храну за 10 еура по особи, а после неког времена је оптужени поново од ње затражио да прими још три лица – оштећене по оцени од 10 еура дневно, те да је договор био да јој касније плати за њихов смештај – то је у потпуности правилан закључак првостепеног суда да је одбрана оптужног из истраге – да је на име трошкова превоза и смештаја оштећених по особи требало да буде плаћен од 100 до 150 долара истинита, док је његова одбрана са главног претреса да је хтео пријатељу да учини услугу, неистинита и срачуната на умањење кривичне одговорности. Ово тим пре када се има у виду да је оптужени АА сведоку СС, како је она објаснила рекао да ће јој дати новац тек након што њега исплате за смештај ових лица.

Како је, дакле, на несумњив начин утврђено да је оптужени поступао у намери да себи прибави какву корист, овде у виду имовинске користи, те да је био свестан чињенице да оштећени – држављани __ немају путне исправе, обзиром да су га о томе обавестили одмах по уласку у возило, код ____, те да су се по налогу оптуженог оштећени трудили да их полицијска патрола не види – то Врховни суд налази да се у радњама оптуженог стичу сва обележја кривичног дела недозвољени прелаз преко државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. Кривичног законика.

Приликом доношења одлуке Врховни суд је имао у виду да је након изрицања првостепене пресуде, дана 01.01.2006. године, ступио на снагу Кривични законик ("Сл. гласник РС", бр.85/05 од 06.10.2005. године, којим је као један од битних елемената кривичног дела трговине људима прописано да је учинилац поступао у циљу експлоатације рада оштећених или принудног рада, вршења кривичних дела, проституције, па је нашао да у радњама оптуженог нема овог обележја кривичног дела, већ да се у његовим радњама стичу сви елементи кривичног дела из члана 350. став 2. КЗ, обзиром да је поступао са циљем да омогући оштећенима – држављанима ____ да недозвољено бораве у СЦГ, како би за неколико дана, како је сам навео у својој одбрани, отишли у ____, а све у намери да на овај начин себи прибави какву корист, како је то утврђено у ожалбеној пресуди.

Приликом доношења одлуке о казни, Врховни суд је као олакшавајуће околности ценио чињеницу да је оптужени старији човек, војни пензионер, који је током службе добио више медаља за војне заслуге, као и делимично чињенично признање извршеног кривичног дела, те искрено држање, док је као отежавајућу околност имао у виду досадашњу осуђиваност оптуженог, мада није осуђиван за истоврсна кривична дела. Дајући правилан значај свим утврђеним околностима, Врховни суд је нашао да жалбе оптуженог и његових бранилаца у делу који се односи на одлуку о казни, треба уважити, па је оптуженог осудио на казну затвора у трајању од 6 месеци, налазећи да ће се овако одмереном казном постићи сврха кажњавања прописана одредбом члана 42. Кривичног законика.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 391. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Председник већа-судија,

Новица Пековић, с.р.

Записничар,

Снежана Меденица, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

љи